

ב"ל (חיפה) 23883-11-12 - לואי בוקאעי נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (חיפה) 23883-11-12 - לואי בוקאעי נ' המוסד לביטוח לאומי מחוזי עבודה חיפה
ב"ל (חיפה) 23883-11-12

לואי בוקאעי

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ עו"ד הדס אהרונ בן שימול

בבית-הדין האזורי לעבודה בחיפה

[27.01.2013]

נשיא רמי כהן

נציג מעבידים: מר אברהם ינאי

נציג עובדים: גב' רבקה שלומי

פסק-דין

1. בפנינו תביעתו של מר לואי בוקאעי (להלן: "התובע") להכיר באוטם בשריר הלב בו לקה, לטענתו, ביום 25.01.11 ("יום האירוע"), עקב כעסים ומתחים נפשיים בעבודה (להלן: "האירוע") - כ"פגיעה בעבודה", כמשמעותה בסעיף 79 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשנ"ה-1995 (להלן: "החוק" או "חוק הביטוח הלאומי").
2. התובע, יליד 1963, עובד מאז שנת 1994 כעו"ד עצמאי.
ביום האירוע, בסביבות השעה 13:00, החל התובע, לטענתו, לחוש כאבים ולחצים בחזה, מלווים בקשיי נשימה. התובע פנה לקופ"ח כללית הסמוכה למשרדו, שם, לאחר שנבדק על ידי רופאת משפחה, אובחן כמי שלקה באירוע לבבי. התובע פונה באמצעות מונית לבית החולים כרמל, אושפז וצונתר.
3. כשלושה חודשים לאחר יום האירוע, ביום 24.02.11, הגיש התובע לנתבע טופס התביעה לתשלום דמי פגיעה והודעה על פגיעה בעבודה. בטופס הצהיר התובע, כי ביום 25.01.11 בין השעות 13:00 - 14:00: "חזרתי מדיון שהיה קבוע בבית המשפט השלום בקריות למשרד שלי שנמצא בכתובת לעיל. תוצאות הדיון יחד עם כעס רב ולחץ אדיר שנגרם לי עקב קבלת החלטה מהוועד המחוזי" (נ/6, סעיף 3).
במכתבו מיום 03.01.12 דחה הנתבע את התביעה וזאת מהטעמים הבאים:

"עפ"י המסמכים שבידינו לא הוכח קיום אירוע תאונתי שאירע תוך כדי ועקב עיסוקך במשלח ידך ואשר הביא לאוטם שהתפתח בתאריך 25/01/2011.

מאמץ/ומתח ממושך המשתרע על פרק זמן ממושך אינו בבחינת אירוע תאונתי. האוטם התפתח כתוצאה ממחלה טבעית.

השפעת העבודה, אפילו אם הייתה כזו, פחותה בהרבה מהשפעת גורמים אחרים."

4. לטענת התובע בכתב התביעה, התקף הלב אירע עקב תוצאותיו של דיון משפטי בו הופיע בבוקר יום האירוע "בנוסף לעוד חוויה קשה שעבר בהמשך הימים לפני אותו דיון לעיל עם חבר למקצוע שפעולותיו גרמו לו לחץ נפשי אדיר וזאת לאור הנסיבות המיוחדות והלא רגילות שנקלע אליהן..." (סעיף 3 לכתב התביעה). בכתב ההגנה מוכחש, כי אירע לתובע אירוע חריג בעבודתו ביום 25.01.11, או בסמוך לו ולחלופין נטען, כי השפעתו של אירוע כזה, אם אירע, פחותה בהרבה מהשפעת גורמים אחרים.

5. בישיבת יום 07.01.13 העיד התובע והצדדים סיכמו טיעוניהם בעל פה. דיון והכרעה:

6. הלכה פסוקה היא, כי בתביעה להכרה באוטם שריר הלב (כמו גם באירוע מוחי) מתנהל הדיון בשני שלבים: בשלב הראשון - על המבוטח להוכיח קיומו של אירוע חריג או מאמץ בלתי רגיל בעבודתו, בעת קרות האוטם או בסמוך לו.

בשלב השני וככל שביה"ד יקבע, כי אכן אירע "אירוע חריג" - ימונה מומחה/יועץ רפואי למתן חוות דעת בשאלת הקשר הסיבתי בין ההתרחשויות החריגות בעבודה לבין המחלה ממנה סובל התובע. "עפ"י מתכונת דיונית זו, ככל שהתובע לא השכיל להוכיח חריגותיו של האירוע בעבודה, תידחה תביעתו כבר בשלב הראשון, מבלי למנות מומחה רפואי בעניינו (בג"צ 1197/92 אסתר לוסקי - בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד מז(5) 734).

הנה כי כן, ההלכה לפיה בית הדין לבדו מופקד על קביעת חריגותיו של האירוע בעבודה עוברת כחוט השני בפסיקתו של בית דין זה לאורך השנים. "מבחן האירוע החריג" הוא אמנם תולדה של מחקרים רפואיים רבים המצביעים על כך שמאמץ בלתי רגיל או מתח נפשי מיוחד יכולים לגרום לאוטם. אולם, הקביעה אם אירע אירוע חריג במקרה קונקרטי היא קביעה בעלת אופי משפטי המושתתת על אדנים ראייתיים" (עב"ל (עבודה - ארצי) 573/05 דליה אמיר - המל"ל(29.11.06)).

בעניין מכלוביץ' קבע בית הדין הארצי, כי:

"משכך הם פני הדברים, המבחן המשפטי של האירוע החרג, שאם התרחש מצביע לכאורה על קיומו של קשר סיבתי בינו לבין האוטם, חייב להיות מתואם עם המבחן הרפואי לפיו הוא נקבע; ולפיכך, מן הבחינה המשפטית, אין לקבוע את מבחן האירוע החרג באופן המצמצמו מעבר למה שהמומחה היועץ הרפואי היה רואה כאירוע חריג" (עב"ל (עבודה - ארצי) 481/99 המל"ל - דוד מכלוביץ', לח 461, 470-471).

מבחן האירוע החרג בא ליתן בידי בית הדין אינדיקציה באשר לאירוע הנדון, שהרי אוטם אינו תוצאה של גורמים חיצוניים הנראים לעין:

"כל שנדרש מן העובד על פי מבחן זה, הוא להביא 'ראשית ראייה' לכך שאירע בעבודה אירוע שניתן לראותו ככזה הכרוך במאמץ מיוחד, נפשי או גופני, והיה עלול לגרום לבוא האוטם או להחישו, הווי אומר: 'אירוע חריג' ביחס לנהוג ולרגיל באותו מקום עבודה, המסביר את בוא האוטם במועד זה ולא באחר..." (בג"צ 1199/992, 4118/92 אסתר לוסקי נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד מז (5) 734, 759-760 (להלן: "בג"צ לוסקי")).

בית הדין בוחן את מכלול העובדות, על בסיס סובייקטיבי הנוגע למבוטח, ואת משקלם של האירועים ביום בו אירע האוטם, מול עבודתו הרגילה והשגרתית של המבוטח (עב"ל (ארצי - עבודה) 205/98 יעקב קליג' נ' המל"ל (17.06.01)).

אף כי בחינת חריגות האירוע והלחץ הנפשי בו היה התובע שרוי נעשית באופן סובייקטיבי, נפסק, כי: "... הבחינה הסובייקטיבית כשלעצמה מצריכה ראיות אובייקטיביות, ואין די בעצם אמירה של המבוטח כדי להוכיח קיומו של דחק נפשי בלתי רגיל [עב"ל 458/99 פלבסקי מאיר - המוסד לביטוח לאומי (לא פורסם, 11.3.02); עב"ל 1302/00 מיכאל אסולין - המוסד לביטוח לאומי (לא פורסם, 3.11.05)]" (עב"ל (ארצי - עבודה) 302/09 דוד בליה נ' המוסד לביטוח לאומי (1.10.09), להלן: "עניין בליה") (ההדגשה במקור - ר.כ.).

7. כאמור לעיל, בטופס התביעה ציין התובע כי האירוע ארע בין השעות 13:00 - 14:00 וייחס אותו לשניים: הדיון שהתקיים באותו בוקר בבית משפט השלום בקריות והחלטת הוועד המחוזי. נבחן כל אחד מהאירועים.

8. החלטת הוועד המחוזי:

א. לטענת התובע, בימים שקדמו ליום האירוע, עבר "חווייה קשה", אשר גרמה לו ללחץ נפשי אדיר - גניזת תלונה שהגיש ללשכת עורכי הדין ביום 14.09.10 כנגד עו"ד זכי כאמל (נ/1; להלן: "התלונה").

ב. כפי שעולה מהתלונה, בשנת 2003 פתח עו"ד כמאל תיק הוצאה לפועל כנגד התובע בגין חוב שחב כלפיו. ביום 20.08.04 העביר התובע לעו"ד כמאל 4 המחאות על סכום כולל של 10,000 ₪. ההמחאות כובדו ונפרעו. ביום 29.07.05 שלח התובע לעו"ד כמאל 4 המחאות נוספות, בסכום כולל של 6,000 ₪, תוך שחשב, כי לאחר פרעונם של אלה, ייסגר התיק כנגדו. גם המחאות אלה כובדו ונפרעו ולאחר שלא ננקטו בתיק הליכים נוספים, סבר התובע, לטענתו, כי תיק ההוצאה לפועל נסגר.

רק ביום 25.08.10, לאחר שקיבל מכתב מהבנק בו מתנהל חשבוננו על עיקול שהוטל על חשבוננו, גילה כי לא רק זאת שתיק ההוצאה לפועל לא נסגר, אלא שהתקבולים שהעביר לידי עו"ד כמאל לא דווחו. לאחר שפניתי לעו"ד כמאל לא נענו, הגיש התובע תלונה ללשכת עורכי הדין.

ג. במכתבו מיום 21.12.10 הודיע עו"ד רן זינגר - פרקליט האתיקה של ועד מחוז חיפה בלשכת עורכי הדין לתובע, כי "אין מקום לנקיטת הליכים משמעתיים נגד עו"ד כמאל זכי, ועל כן נגנזה פנייתך" (נ/3).

על החלטת ועדת האתיקה המחוזית, הגיש התובע, ביום 18.01.11, ערר לוועדת האתיקה המקצועית הארצית (נ/5).

ד. לטענת התובע בעדותו בפנינו - "מצב כזה הכניס אותי למצב מאוד קשה מבחינה נפשית ועשה לי טראומה חזקה, שאני עו"ד שלא מצליח לבטא את עצמי.

לאחר שהגשתי את הערעור ב- 18.1.11 התחלתי להרגיש כאבים בחזה, אבל לא כל פעם חובים התקף לב, לא ידעתי מה זה חשבתי לחצים מהעבודה" (פרוטוקול מיום 07.01.13, עמ' 2 ש: 18-21).

גם בהודעתו לחוקר מתאר התובע את תחושותיו באותה עת:

"... בנוסף למצבי הנפשי הקשה בו הייתי נתון במהלך אותו שבוע עקב תלונתי האישית נגד העו"ד זכי כמאל והתיק נסגר על ידי לשכת העורכי דין דבר שגרם לי עוגמת נפש עצומה ולחצים נפשיים חזקים מאוד היות וננקטו נגדי הליכי הוצל"פ בפעם הראשונה - דבר שפגע בי רבות כעורך דין ותיק ומצד שני להרגשתי התנהל נגדי קמפיין סמוי מצד הלשכה לזכות עו"ד זכי כמאל. הנסיבות לעיל גרמו לי להיות בלחץ אדיר וזה גרם לי להגביר את תדירות העישון וחוסר ריכוז ומשיכת זמן על חשבון עבודות אחרות שהזנחתי כל זה גרם לי ללחצים (כך במקור - ר.כ.) בחזה שבתחילה לא הבנתי את משמעותם וזה הצטבר..." (נ/4, עמ' 2-3).

ה. מכאן, שבעוד שבהודעתו לחוקר מייחס התובע את תחושותיו לשניים:

האחד, הליכי ההוצאה לפועל שננקטו כנגדו והשני, הקמפיין הסמוי שהתנהל כנגדו, לתחושותו, הרי שבעדותו מייחס את מצבו לגניזת תלונתו על ידי הלשכה ו/או להכנת הערר לוועדת האתיקה הארצית.

ו. נאמר כבר בשלב זה, כי לא שוכנענו שמדובר באירוע חריג (או אירועים חריגים):

באשר להליכי ההוצל"פ שננקטו כנגד התובע, הרי שהן מתלונתו והן מעדותו בפנינו עולה, כי ידע על אלה כבר בחודש אוגוסט 2010 (כ-5 חודשים לפני יום האירוע), עת קיבל את מכתב הבנק המודיע לו על עיקול שהוטל על חשבונו. באשר להחלטת ועדת האתיקה המחוזית, הרי שזו התקבלה אצל התובע כחודש עובר ליום האירוע - בסמוך ליום 21.12.10, כך שלא ניתן לייחס אליה את האירוע מיום 25.01.11. באשר לטענות התובע בדבר קמפיין שהתנהל כנגדו, הרי שאלו נטענו בעלמא, תוך שהתובע חוזר ומדגיש, כי מדובר בתחושה סובייקטיבית שהתבססה אך על עצם גניזת תלונתו.

ככל שטוען התובע, כי היה נתון בלחץ נפשי רב בשל הגשת הערר לוועדת האתיקה הארצית, הרי שדווקא הגשת הערעור אמורה הייתה להפיח בו רוח תקווה, בפרט לנוכח עדותו, כי "ברור שחשבת" שערעור יעזור (פרוטוקול מיום 07.01.13, עמ' 4 ש: 2-4).

ז. על כל האמור נוסף אף זאת -

סעיף 79 לחוק הביטוח הלאומי קובע כ"תאונת עבודה" תאונה שארעה למבוטח שהוא עובד עצמאי "תוך כדי עיסוקו במשלח ידו ועקב עיסוקו במשלח ידו".

אמנם, נפסק לא אחת, כי מדובר במבחן אחד של "קשר לעבודה" (דב"ע (ארצי - עבודה) לב/0-69 המל"ל - רבקה סימני, פד"ע ג 386) וכי לנוכח החזקה שבסעיף 83 לחוק הביטוח הלאומי, קיומו של האחד טומן בחובו את החזקה שאף השני מתקיים (דב"ע (ארצי - עבודה) לה/0-42 אריה דרוקר - המל"ל, פד"ע ז 241), אלא, שבמקרה שבפנינו, משמדובר באוטם בשריר הלב, אין מתקיימת החזקה.

לא שוכנענו, אם כן, כי אף אם היינו רואים באירועים שקדמו לאירוע כאירוע חריג, וכאמור, איננו רואים אותם ככאלה, התקיים התנאי שהאירוע התרחש "עקב" עיסוקו של התובע.

כפי שעולה מהראיות שהובאו בפנינו, מדובר היה בהתרחשויות שסבבו סביב חוב אישי של התובע (להבדיל מחוב של לקוחו), אשר הועבר לגביה באמצעות לשכת ההוצאה לפועל. לא נטען, וממילא לא הוכח, כי החוב נבע דווקא מעיסוקו של התובע כעו"ד. כל שנטען היה, כי - "בעקבות קשיים כספיים שעבר המתלונן בתקופה הרלוונטית..." (סעיף 2 לתלונה).

- I

"נכנסתי קצת לתקופה מסוימת קצרה לחובות מסוימים, בין החובות חוב שמגיע לעו"ד זכי כמאל..." (פרוטוקול מיום 07.01.13, עמ' 2 ש: 3-4).

כבר נפסק, כי -
"לא כל קשר רפה, מרוחק ועקיף - יש בו כדי לענות על הדרוש" (דב"ע (ארצי - עבודה) מד/0-127 סעדיה מרסיאנו - המל"ל, פד"ע טז 232).
כללם של דברים, עד כה, ככל שמבקש התובע לייחס את ענייני ההוצאה לפועל כאירוע חריג שהתרחש ביום האירוע, יש לדחות טענותיו:
א. כיון שלא הוכח שמדובר בעניין הקשור לעבודתו להבדיל מעניינו הפרטי-חובו לעו"ד כאמל זכי;
ב. ריחוק הזמנים בין המועדים שטען להם התובע בעדותו: כמועדים בהם חש רוגז וכעס - בין המועד בין הגיש תלונה ללשכת עוה"ד; עד שזו נדחתה; או המועד בו הגיש ערר ועד ליום האירוע;
ג. התובע עצמו לא קשר בין אירועי התנהגות לשכת עורכי הדין כלפיו, לבין יום האירוע, בו הלך לעבודתו בקריות ושב למשרדו;
9. דיון בבית משפט השלום מיום 25.01.11:
א. כאמור, מוסיף התובע ומייחס מצבו לתוצאות דיון שהתקיים בבוקר יום האירוע בבית משפט השלום בקריות.
ב. באותו עניין, ייצג התובע לקוח בתביעת נזיקין. לטענת התובע:
"... (ו) תוך כדי הדיון הייתה הצעה מהשופטת למחיקת התביעה דבר שלא היה צפוי לי וללקוח בכלל שגרם, בנוסף למצבי הנפשי הקשה בו הייתי נתון... להיות בלחץ אדיר..." (נ/4, עמ' 2-3).
גם בעדותו בפנינו סיפר התובע על שאירע באותו דיון:
"באותו יום היה לי דיון בבימ"ש קריות בתיק שציפיתי לקבל ממנו תמורה טובה כעו"ד ולזכות בתיק הזה, פתאום התהפכה הקערה והמליצה השופטת למחוק את התיק מסיבה שלא ציפיתי לה" (פרוטוקול מיום 07.01.13, עמ' 2 ש: 22-24).
לשאלות ב"כ הנתבע השיב, כי השופטת המליצה לו למחוק את התביעה לאחר שהתקבלה חוות דעת של מכון התקנים. לדבריו, ביקש וקיבל שהות של 30 ימים לבחון את העניין עם לקוחו ולאחר שהעביר את הדברים ללקוח, התפטר מייצוג (שם, עמ' 5 ש: 22-9).
עם זאת, מודה התובע, כי יכול להיות שאת חוות דעת שמאי מכון התקנים ראה עוד קודם לדיון, אולם נלחץ מהמלצת השופטת למחוק את התביעה (שם, ש: 25-26).

ג. יצוין לעניין זה, כי זכרם של הדברים לא בא לידי ביטוי בפרוטוקול הדיון בפני בית המשפט, מיום 25.01.11. בשל חשיבותם של הדברים, ומשמדובר בפרוטוקול קצר, נביא אותו כלשונו:
"ב"כ התובע: (הוא התובע בעניינו - ר.כ.)
קיבלנו את חוות הדעת של מכון התקנים. מבקשים לצאת מחוץ לאולם בית המשפט ולשוחח בינינו.
לאחר הפסקה:
ב"כ התובע:
אין בינינו הסכמה. אבקש שהות של 30 יום על מנת להודיע לבית המשפט באם נגיע להסכמות בינינו או לקבוע את התיק להוכחות.
ב"כ צד ג':
אני הצעתי לחברי כבר היום שאם נסיים את התיק, לא אעמוד על פסיקת הוצאות.
החלטה
אני קובעת את התיק לשיבת הוכחות ליום 13.7.11 בשעה 09.00.
הצדדים יהיו ערוכים לסכם בעל פה" (נ/7).
ד. הנה כי כן, ואף אם כעדות התובע היה הוא נבון מהחלטת השופטת שהמליצה השופטת למחוק את התביעה, הרי ש:
1) המלצה זו, כפי שעולה מעדות התובע, הגיעה לנוכח חוות דעת מכון התקנים שעמדה בפני התובע עובר לדיון ולכן לא היה בה כדי להפתיעו;
2) בסופו של דבר, עמדו בפני התובע ולקוחו כל האפשרויות לניהול התיק - השופטת לא לחצה" למחוק התביעה, אלא קבעה מועד להוכחות- בדיוק כפי שביקש התובע דן בדיון. (יצוין, כי בפועל נוהל התיק ואף ניתן בו פסק דין לגופו של עניין - ת"א (שלום - חיפה) 881-07 יוסף הנדי נ' יאסין עלי מחמוד (27.03.12)).
ה. ועוד זאת. כבר נפסק, כי:
"עבודתם של עורכי-דין ושופטים נחשבת כמלאכה הכרוכה בלחצים, מתחים, התרגזויות וויכוחים. לפיכך, במקרים לא מעטים נדחתה התובענה להכיר בהתרגזות או התרגשות של עורך-דין או שופט כ"אירוע חריג", משום שהם לא חרגו מההתרחשויות היומיומיות בעבודתו של המבוטח.

בדב"ע נא 083-תמיר - המוסד לביטוח לאומי (לא פורסם), נדונה תובענה של עורך-דין, שנאלץ לשלם את אגרת בית המשפט בבוקר בו הגיע לבית המשפט, ובעקבות החשש שאם האגרה לא תשולם התובענה תידחה היה עורך הדין ב"חרדה" וב"מתח רב". התובענה נדחתה, ושם נאמר:

"...עבודתו של עורך הדין המרבה להופיע בבתי המשפט מלווה במתח ובהתרגזויות, ורובצת עליו אחריות ללקוח, לבית-המשפט ולעצמו.

יחד עם זאת, קיימת רמה מקובלת של מתח והתרגזויות בעבודתו הרגילה של עורך הדין... .. האירועים בעבודתו של המערער ביום הופעת האוטם לא חרגו מהשגרה.

מתח לפני משפטים ובמהלך משפטים, הצורך לבצע פעולות בבית-המשפט (כמו תשלום אגרה) או במשרד ממשלתי, ומגעים לא נעימים עם גורמים שונים, הם מנת חלקו היומיומית של עורך הדין" (דב"ע (עבודה - ארצי) נג/0-118 ישראל עזריאלי - המל"ל, פד"ע כח(1) 209 (1995)).

איני רואה בדיון שהתקיים בבוקר האירוע, אף אם אירע כפי שמתאר אותו התובע, משום חריגה מעבודתו היומיומית של עורך דין. קל וחומר כאשר מדובר בעורך דין בעל ותק של 13-14 שנים, כפי שמעיד על עצמו התובע (פרוטוקול מיום 07.01.13, עמ' 2 ש: 1).

האנמזה הרפואית:

10. זאת ועוד זאת, בטופס ההפניה למיון מיום 25.01.11 (נ/8) נכתבו, בסעיף "תלונות", הדברים הבאים:

"מזה שבוע כאב בקדמת בית החזה. ללא קשר למאמץ פיזי. הכאב נמשך לאורך היממה ומלווה בבחילה. ללא הקרנה. הכאב הוא בעל אופי לוחץ - דוקר. לעיתים תחושת נפיחות בבטן.

במרפאה נמדדה בגלוקומטר רמת סוכר - 312, לציון כי ידוע מלפני חצי שנה רמת סוכר בצום של 186 מ"ג/ד"ל. ללא בדיקה נוספת מאז וללא טיפול תרופתי קבוע.

מעשן כבד. המשפחה - אח לאחר ניתוח מעקפים בגיל 37, אמא - נפטרה בגיל 72 לאחר סכרת ומחלת לב, אבא - נפטר בגיל 62 משבץ מוחי.

לפני 15 שנה בוצע ניתוח לאור המצאות אנאוריזמה מוחית".

כך, גם בסיכום הרפואי ובמכתב השחרור ממרכז רפואי לא מצוין כל אירוע בעבודה או סיפור על מתח והתרגשות חריגים בעבודה, אשר בעקבותיהם החלו הכאבים (נ/9).

בסיכום הרפואי נכתב הסעיף "מחלה נוכחית":

"בן 47 ברקע סכרת שאובחנה לפני חודש, מעשן כבד, סיפור משפחתי של CAD. מזה כשבוע כאבים בחזה באים וחולפים ללא קשר למאמץ. בחילות והקאות. פנה למיון עקב החמרה בכאבים".

ובמכתב השחרור:

"בן 47 סכרתי, מעשן, ללא רקע קרדיאלי. לפני 14 שנים עבר ניתוח בשל מפרצת תוך גולגולתית. בדיקות הדמיה חוזרות לפי דבריו ללא עדות לדימום או מפרצת נוספת. מזה 5 ימים תלונות על כאבי חזה במנוחה בעיקר בשעות הלילה עם החמרה במאמצים. היום משעות הבוקר כאב יותר חזק וממשוך (כך במקור - ר.כ.) שחלף רק אחרי מנוחה בחדר מיון". היינו, לא זו בלבד שבמסמכים הרפואיים לא מתואר כל סיפור של התרגשות או מתח חריגים בעבודה, אלא שעולה מהם כי הכאבים, הבחילות וההקאות החלו כ- 5 ימים עד שבוע לפני האירוע. בעב"ל 176/99 דניאל גרץ נ' המל"ל (16.07.02), סקר בית הדין הארצי את ההלכות שנפסקו בנושא משקלה של האנמנזה:

"א. הכלל, בענין זה הוא:

"כאשר אין לתובע עדות ממשית בכל הקשור לאירוע התאונתי שהוא טוען לו, יפנה בית הדין לשאר העדויות והראיות שהובאו בפניו על מנת ללמוד מהם אם אכן קרתה לתובע תאונה בעבודה כמשמעותה באנמנזה. בהוכחת האירוע יש לייחס משקל רב לאנמנזה, רישומי בית החולים, מתוך ידיעה, שהיא פרי ניסיון, שרישומים אלה מהימנים ומדויקים שכן יש להניח כי אדם הפונה לטיפול רפואי ימסור את העובדות הנכונות על מנת לזכות בטיפול נכון." (דב"ע נו/0-559 אקטע שלומי - המל"ל (לא פורסם); דב"ע מב/0-160 אבו ערב עלי - המל"ל פד"ע טו 281, דב"ע מט/0-93 המל"ל - הירשהורן פד"ע כ' 349)."

וידגש, במקרה דנן אין מדובר ב"אנמנזה שותקת", אלא שמתוך סיכום האשפוז עולה מפורשות, כי הכאבים החלו בזמן מנוחה דווקא.

11. סוף דבר, לא הוכח קיומו של אירוע חריג בעבודה, אשר קדם להופעת האוטם ביום 25.01.11 בו לקה התובע. על כן דין התביעה להידחות והיא נדחת בזאת. משעסקינן בתביעה מתחום הביטחון הסוציאלי, אין צו להוצאות. ניתן היום, 27.01.13, בהעדר הצדדים וישלח אליהם.